

A knight in full plate armor is mounted on a dark horse. The knight is wearing a helmet with a visor and a surcoat with a red and white design. The horse is also armored with a dark, ornate harness. They are positioned against a dramatic sky with a bright sunset or sunrise, creating a golden glow and long shadows. The overall mood is epic and heroic.

MORGAN RICE

NOC
ODVÁŽNÝCH

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ—KNIIA Č. 6

Morgan Rice

Noc Odvážných

Серия «Крало́вэ а Чароде́јовэ», книга 6

Аннотация

Dění nabité fantasií, které dozajista potěší příznivce předešlých románů Morgan Rice, a také nadšence tvorby, jakou je například Cyklus dědictví od Christophera Paolini.. Příznivci fikce pro mladistvé budou doslova pohlceni tímto nejnovějším dílem autorky a budou prahnout po další tvorbě. The Wanderer, A Literary Journal (o knize Vzestup draků) V knize NOC ODVÁŽNÝCH musí Kyra najít způsob, jak se vysvobodit z Mardy a vrátit se do Escalonu se svou Holí Pravdy. Pokud se jí to podaří, čeká na ni epická bitva jejího života, protože se bude muset utkat s armádami, patřícímu Ra, národem skřítků a hejnem draků. Pokud budou její síla a její zbraně dostatečně silné, dočká se své matky, která je připravena odhalit tajemství jejího osudu a zrození. Duncan se musí postavit proti armádám Ra, a to jednou provždy. A přesto zatímco vede největší bitvy svého života, vede poslední povstání v Ďáblově Gluchu, nemá tušení o temném podvodu, který pro něj chystá Ra. V Zátoce Smrti musí Merk a dcera Krále Tarnise spojit síly s Alecem a bojovníky ze Ztracených Ostrovů, aby se utkali s draky. Musí najít Duncana a spojit s ním síly, aby zachránili Escalon, ale přesto se znovu objevuje Vesuvius a chystá na ně nečekaný podvod. V epickém zakončení knihy Králové a

čarodějové vyústí nejdramatičtější bitvy, zbraně a kouzelnictví v dech beroucí a nečekané závěry, plné srdceryvné tragédie a inspirujícího znovuzrození. Se svou silnou atmosférou a ucelenými postavami je NOC ODVÁŽNÝCH ohromující ságou o rytířích a bojovnících, králích a lordech, o cti a udatnosti, kouzlu, osudu, nestvůrách a dracích. Je to příběh lásky a zlomených srdcí, zklamání, tužeb a zrady. Je to vrcholná fantasy, která nás zve do světa, na který už nikdy nezapomeneme, do světa, který osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy Čarodějova prstenu již není pro co žít, pak jste na omylu. Morgan Rice přichází s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chrabrosti, cti, kuráže, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce... Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Vzestup draků)

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	16
KAPITOLA DRUHÁ	26
KAPITOLA TŘETÍ	33
KAPITOLA ČTVRTÁ	37
KAPITOLA PÁTÁ	40
KAPITOLA ŠESTÁ	45
KAPITOLA SEDMÁ	52
KAPITOLA OSMÁ	56
KAPITOLA DEVÁTÁ	61
KAPITOLA DESÁTÁ	66
Конец ознакомительного фрагмента.	68

N O C O D V Á Ž N Ý C H

(KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ— KNIHA Č. 6)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se prozatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, obsahující 6 knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v audio i tištěné verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy ČARODĚJOVA PRSTENU již není pro co žít, pak jste na omylu. V knize

VZESTUP DRAKŮ Morgan Rice přichází s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chrabrosti, cti, kuráži, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce....Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“ Kniha VZESTUP DRAKŮ je úspěchem – hned od samotného začátku.... Je to mimořádná fantasy...a začíná, jak se očekává, bojem hlavního hrdiny, který hladce vpluje mezi širší okruh rytířů, draků, kouzlo a nestvůry, a také do svého osudu....Najdeme zde všechny požitky bujné fantasy, od vojáků a bitev, až k rozporu se sobě samými....Doporučená volba pro každého, kdo si umí vychutnat epické fantasy dílo, které je plné silných a věrohodných dospívajících hrdinů.”

--Midwest Book Review

D. Donovan, eBook Reviewer

“Dění nabitě fantasií, které dozajista potěší příznivce předešlých románů Morgan Rice, a také nadšence tvorby, jakou je například CYKLUS DĚDICTVÍ od Christophera Paolini.... Příznivci fikce pro mladistvé budou doslova pohlceni tímto nejnovějším dílem autorky a budou prahnout po další tvorbě.”

--The Wanderer, A Literary Journal (o knize Vzestup draků)

“Čtivá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami a tvoří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny je o získávání odvahy

a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídne....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Rice představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi....Vypravěčský styl Morgan Rice je bohatý a příběh poutavý.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

KORUNOVANÍ A SLAVNÍ

OTROK, BOJOVNÍK, KRÁLOVNA (Kniha č.1)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ
VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)
VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)
TÍHA CTI (Kniha č.3)
FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č.4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)
NOC ODVÁŽNÝCH (Kniha č.6)
ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

POSEDLÁ (Kniha č.12)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ v audio formátu!

Copyright © 2015 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiiem

vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu vynaložila.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná.

Obrázek na přebalu Copyright Algol, použit s licencí Shutterstock.com.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
DOSLOV

Věnováno Kiře Dean,
mé hrdince, která má více kuráže, než kdejaký rytíř.

KAPITOLA PRVNÍ

Duncan kráčel ustupující záplavě, voda mu cákala na lýtku, po boku měl tucet svých mužů, kteří kráčeli plovoucím pohřebištěm. Stovky pandesianských těl plavaly kolem, narážely mu do nohou, zatímco se prodíral zbytkem záplavy z Nekonečných vodopádů. Kam až viděl bylo moře těl, pandesianští vojáci vyplouvali z přetékaajícího kaňonu, vyplouvali na poušť v ustupující vodě. Atmosféra byla slavnostní a vítězná.

Duncan se podíval do kaňonu, který přetékal vodou, stále chrлил těla a překypoval vodou, otočil se pohlédl na horizont směrem k Nekonečným vodopádům, kde se prýstící proudy zpomalily na tenký pramínek. Pomalu začal pociťovat jak v něm roste vzrušení z vítězství. Všude kolem něj se rozezněl šum vítězných pokřiků jeho užaslých mužů, všichni procházeli nevěřícně vodou, všichni si pomalu uvědomovali, že vlastně vyhráli. Přes všechnu nepřízeň přežili, dobyli mnohem větší legii. Leifall nakonec přišel. Duncan cítil vůči svým loajálním vojákům ohromný vděk, vůči Leifallovi, Anvinovi a především svému synovi. Navzdory neradostné nepřízni žádný strachy nezacouval.

Zaznělo vzdálené zahřmění a Duncan si prohlédl horizont a měl ohromnou radost, když spatřil Leifalla a jeho muže z Leptusu, Anvina a Aidana mezi nimi, Bílého, který jim běžel u nohou, všichni se vraceli od Nekonečných vodopádů, jeli zpět, aby se k nim přidali. Byla s nimi Leifallova malá armáda, stovky

mužů, jejich vítězný pokřik byl slyšet dokonce i odtud.

Duncan se ohlédl na sever a na vzdáleném horizontu si všiml světa zaplněného černotou. Asi den cesty vzdálený byl utábořený zbytek pandesianské armády, shromažďovali se, připravovali se odplatit svou porážku. Duncan věděl, že příště nezaútočí s deseti tisíci muži, ale stovkami tisíc.

Duncan věděl, že není času nazbyt. Jednou měl štěstí, ale nebylo možné, aby přestál útok od stovek tisíc vojáků, dokonce i s každým trikem na světě. A všechny své triky už vyčerpal. Potřeboval novou strategii a potreboval ji rychle.

Jak se kolem něj muži shromáždili, Duncan si prohlížel všechny tvrdé a vážné tváře a věděl, že tito velcí bojovníci k němu vzhlíží s očekáváním, že je povede. Věděl, že ať udělá jakékoli rozhodnutí, ovlivní to nejen jeho, ale všechny tyto velké muže – a skutečně celý osud Escalonu. Dlužil jim všem, aby se rozhodl moudře.

Duncan si namáhal hlavu, pobízel řešení, aby si ho našlo, přemítal o všech následcích strategického rozhodnutí. Všechny tahy s sebou nesly riziko, všechny s sebou nesly zoufalé dopady a všechny byly ještě více riskantní, než to, co provedl zde v kaňonu.

“Vůdce?” zazněl hlas.

Duncan se otočil a spatřil Kavosovu vážnou tvář, hleděl na něj s úctou. Za ním také hleděly stovky mužů. Všichni čekali na jeho rozhodnutí. Všichni ho následovali až na samotný konec a zůstali naživu a věřili mu.

Duncan pokýval a zhluboka dýchal.

“Střetneme se s Pandesiany na otevřeném poli,” začal, “a prohrajeme. Jsou v převaze sto na jednoho. A jsou také více odpočatí, jsou ozbrojeni a lépe vybaveni. Do západu slunce bychom byli všichni mrtví.”

Duncan si povzdychl, muži viseli na každém jeho slovu.

“A přesto nemůžeme uprchnout,” pokračoval, “a také bychom neměli. Skřítci také útočí, draci krouží, nemáme čas se schovat a bojovat partyzánskou válku. A schovávat se není naším stylem. Potřebujeme smělou a rychlou a rozhodnout strategii, abychom porazili vetřelce a zbavili jich naší země jednou provždy.”

Duncan se na dlouho odmlčel, přemítal nad téměř nemožným úkolem, který je čekal. Vše, co bylo slyšet, byl vítr, který šuměl z pouště.

“Co navrhuješ, Duncane?” pobídl ho konečně Kavos.

Ohlédl se na Kavose, bral a zase pouštěl svou halapartnu, díval se s intenzitou, zatímco mu v hlavě zvonila jeho slova. Dlužil těmto velkým bojovníkům strategii. Způsob, jak nejen přežít – ale vyhrát.

Duncan přemýšlel nad escalonským terénem. Věděl, že všechny bitvy byly vyhrány v terénu a to, že znal terén své domoviny, byla snad jeho největší výhoda, která mu v této válce ještě zbývala. Vzpomínal na všechna místa v Escalonu, kde by terén mohl být přirozenou výhodou. Muselo by to být skutečně zvláštní místo, místo, kde by se tisíc mužů mohlo ubránit stovkám tisíc. V Escalonu bylo jen málo takových míst – vůbec všude bylo jen málo takových míst – která by to umožňovala.

A přesto si Duncan vzpomněl na legendy a příběhy, které se mu zaryly do mysli od jeho otce a jeho otce před ním, jak si vzpomněl na všechny velké bitvy, které studoval ze starých dob, ocitl se, jak se vrací myšlenkami do bitev, které byly nejodvážnější, nejepičtější, bitvy, ve kterých malý počet bojoval proti velkému. Znovu a znovu se jeho mysl navracela na jedno místo: Dáblova rokline.

Místo statečných. Místo, kde jen malý počet mužů odrazil útok armády, kde všichni velcí bojovníci Escalonu byli testováni. Roklina nabízela neužší místo v celém Escalonu a bylo to snad jediné místo na zemi, kde terén určoval bitvu. Místo, kde se střetával útes příkrých skal a hor s mořem, kde nezbývalo nic než malý průchod, který tvořil Roklinu, která si vyžádala již nejeden život. Nutilo to muže, aby prošli v jediné řadě. Přinutilo to armády, aby prošly v jediné řadě. Vytvářelo to ucpávku, kde několik bojovníků, pokud byli dobře rozmístění a dostatečně stateční, se mohli střetnout s celou armádou. Alespoň podle legend.

“Roklina,” odpověděl nakonec Duncan.

Všechny oči se doširoka otevřely. Pomalu s úctou pokývali. Roklina byla vážným rozhodnutím; bylo to poslední možné východisko. Bylo to místo, ke kterému se uchýlovali, když už nebylo kam jít, místo, kde muži umřeli nebo přežili, kde byly země ztraceny nebo zachráněny. Bylo to místo legend. Místo hrdinů.

“Roklina,” řekl Kavos, dlouho kýval, zatímco si mnul

plnovous. “Těžké. Ale přetrvává jeden problém.”

Duncan se na něj podíval.

“Roklina má útočníky držet stranou – ne je pustit dovnitř,” odpověděl. “Pandesiané jsou už uvnitř. Možná bychom ji mohli zablokovat a udržet je uvnitř. Ale my je potřebujeme venku.”

“Nikdy za dob našich předků,” dodal Bramthos, “nikdy nebyla nájezdní armáda, jak jednou přešla Roklinou, přinucena znovu jí projít. Je příliš pozdě. Už jí prošli.”

Duncan pokýval, jeho samého to také napadlo.

“To už jsem zvážil,” odpověděl. “Ale vždy existuje způsob. Možná je můžeme vlákat zpět na druhou stranu. A potom, až budou na jihu, je můžeme odříznout a zaútočit.”

Muži se na něj zmateně dívali.

“A jak doporučuješ, abychom to udělali?” zeptal se Kavos.

Duncan tasil svůj meč, našel suchý písek, vykročil vpřed a začal kreslit. Všichni muži se k němu shromáždili, jak jeho ostří začalo škrábat do písku.

“Několik z nás jich naláká dovnitř,” řekl a kreslil čáru v písku. “Zbytek bude čekat na druhé straně, připraveni je odříznout. Přinutíme Pandesiany, aby si mysleli, že nás pronásledují, že prcháme. Moje jednotka, jak projdou skrz, je může obkroužit skrze tunely, vrátit se na této straně Rokliny a uzavřít ji. Potom se jim můžeme společně postavit.”

Kavos zakroutil hlavou.

“A proč si myslíš, že Ra nechá svou armádu projít roklinou?”

Duncan byl odhodlaný.

“Rozumím Ra,” odpověděl. “Touží po tom nás zničit. Touží po úplném vítězství. Toto polichotí jeho namyšlenosti a proto za námi pošle celou svou armádu.”

Kavos zatřásl hlavou.

“Muži, kteří je vlákají dovnitř,” řekl, “nebudou krytí. Bude téměř nemožné dostat se včas zpět tunely. Ti muži budou nejspíše uvěznění a zemřou.”

Duncan vážně pokýval.

“A proto ty muže povedu já sám,” řekl.

Všichni muži se na něj s úctou podívali. Promnuli své plnovousy, jeho obličej sužovaly obavy a pochyby, všichni si uvědomili, jak riskantní to je.

“To by možná mohlo fungovat,” řekl Kavos. “Snad můžeme vlákat Pandesiany skrz a třeba je můžeme dokonce odříznout. Ale i tak Ra nevyšle všechny své muže. Jsou zde utábořeny pouze jižní síly. Má jiné muže, kteří jsou rozloženi po zemi. Má silnou severní armádu, která stráží sever. Dokonce i kdybychom vyhráli tuto epickou bitvu, nevyhrajeme válku. Jeho muži budou stále držet Escalon.”

Duncan pokýval, sám měl stejné myšlenky.

“Proto bychom se měli rozdělit,” odpověděl. “Polovina z nás pojede do Rokliny, zatímco druhá polovina zamíří na sever a zaútočí na severní armádu Ra. Vedenou tebou.”

Kavos se na něj překvapeně díval.

“Jestli máme osvobodit Escalon, musíme to udělat vše najednou,” dodal Duncan. “Povedeš bitvu na severu. Povedeš je

ke své domovině, do Kosu. Dovedeš boj až k horám. Nikdo tam nedokáže bojovat tak dobře jako ty.”

Kavos pokýval, bylo jasné, že se mu ten nápad líbí.

“A ty, Duncane?” zeptal se na oplátku s obavami v hlase. “I když nejsou moje vyhlídky na severu dobré, tvoje vyhlídky v Roklině jsou mnohem horší.”

Duncan pokýval a usmál se. Uchopil Kavose za rameno.

“Tím větší je šance na slávu,” odpověděl.

Kavos se na něj s obdivem usmál.

“A co pandesiánská flotila?” vložil se Seavig a vykročil vpřed. “Dokonce i nyní drží přístav v Uru. Escalon nemůže být osvobozen, zatímco vládnu mořím.”

Duncan na svého přítele pokýval a položil mu ruku na rameno.

“Proto vezmeš své muže a pojedeš na pobřeží,” odpověděl Duncan. “Využij naši ukrytou flotilu a pluj na sever, v noci, vzhůru po Smutku. Plav se do Uru a s dostatečnou mazaností je třeba přemůžeš.”

Seavig na něj hleděl, mnul si plnovous, oči mu zářily rošťáctvím a smělostí.

“Uvědomuješ si, že budeme mít tucet lodí proti tisíci,” odpověděl.

Duncan pokýval a Seavig se usmál.

“Já věděl, proč ses mi vždycky líbil,” odpověděl Seavig.

Seavig vyskočil na koně, jeho muži následovali, a vyrazil bez dalšího slova, vedl je do pouště a jeli na západ k moři.

Kavos vykročil vpřed a uchopil Duncana za rameno a zadíval

se mu do očí.

“Vždycky jsem věděl, že oba zemřeme pro Escalon,” řekl. “Jen jsem nevěděl, že zemřeme tak slavnostně. Bude to smrt, hodná našich předků. Za to ti děkuji, Duncane. Dal jsi nám ohromný dar.”

“A já tobě,” odpověděl Duncan.

Kavos se otočil, pokýval na jeho muže a bez dalšího slova všichni nasedli na koně a vyrazili, jeli na sever do Kosu. Všichni se rozjeli za dychtivých pokřiků, za nimi se pozvedla ohromná mračna prachu.

Duncan tam zůstal stát sám s několika stovkami mužů, všichni se na něj dívali a čekali na pokyny. Otočil se k nim čelem.

“Leifall se blíží,” řekl a díval se na něj na horizont. “Až přijedou, všichni pojedeme jako jeden do Rokle.”

Duncan se chystal nasednout na koně, když najednou zazněl hlas:

“Vůdče!”

Duncan se ohlédl druhým směrem a byl šokovaný tím, co spatřil. Z východu se blížila postava, kráčela k nim pouští. Duncanovo srdce se rozbušilo, zatímco ji pozoroval. To není možné.

Jeho muži se rozestoupili na všech stranách, jak se blížila. Duncanovi poskočilo srdce a pomalu cítil, jak se mu oči zaplnily slzami radosti. Nemohl tomu uvěřit. Jako zjevení se k němu z pouště blížila jeho dcera.

Kyra.

Kyra šla směrem k nim, na tváři měla úsměv a mířila přímo k němu. Duncan byl zmatený. Jak se sem dostala? Co tu dělá? Proč je sama? Šla celou tu cestu pěšky? Kde má Andora? Kde je její drak?

Nic z toho nedávalo smysl.

Ale byla zde, z masa a kostí, jeho dcera se k němu vrátila. Když ji viděl, měl pocit, jako by se mu zahojila duše. Vše na tomto světě bylo správně, i když to bylo jen na chvíli.

“Kyro,” řekl a dychtivě vykročil vpřed.

Vojáci se rozestoupili, zatímco Duncan kráčel vpřed, usmíval se, měl rozpažené paže a toužil po tom ji obejmout. Ona se také usmívala, rozhodila paže, jak k němu přicházela. Vše stálo za to vědět, že je naživu.

Duncan udělal posledních pár kroků, tak se těšil, že ji obejmě a vykročil vpřed a objal ji.

“Kyro,” vyhrkl v slzách. “Jsi naživu. Vrátila ses ke mně.”

Cítil, jak mu po tváři stékají slzy, slzy radosti a úlevy.

A přesto, jak ji držel, ona se nehýbala, byla bez odezvy.

Duncan si začal pomalu uvědomovat, že něco není v pořádku. Vteřinku předtím, než si uvědomil, že se jeho svět zalil oslepující bolestí.

Duncan zalapal po dechu, nemohl se nadechnout. Slzy radosti se rychle proměnily v slzy bolesti, jak se ocitl bez dechu. Nemohl přijít na to, co se děje; místo milujícího obejmutí pocítil studenou rukojeť z oceli, která mu probodla žebra, zasáhla ho velice hluboko. Cítil horkost, která mu stékala po břicho a strnul,

nemohl se nadechnout, ani myslet. Bolest byla tak oslepující, tak pronikavá, tak nečekaná. Podíval se dolů a v srdci spatřil dýku a v šoku tam stál.

Podíval se vzhůru na Kyru, do jejích očí a i když byla bolest hrůzná, bolest z podvodu byla mnohem horší. To, že umíral, ho netížilo. Ale umírat pod rukou své dcery ho rozervalo na kousky.

Když cítil, jak se pod ním svět roztočil, Duncan zamrkal, byl zmatený, snažil se porozumět, proč by ho podvedla osoba, kterou na tomto světě miloval ze všech nejvíce.

Ale Kyra se jen bez výčitek usmála.

“Ahoj, Otče,” řekla. “Je tak hezké tě znovu vidět.”

KAPITOLA DRUHÁ

Alec stál v dračí tlamě, třímal Nedokončený Meč třesoucím se rukama, omráčený, jak se dračí krev řinula dolů na něj jako vodopád. Podíval se zpoza řady zubů ostrých jako břitva, každý z nich tak velký, jako on sám, a připravil se, zatímco drak padal přímo do oceánu pod ním. Žaludek mu vyskočil do krku, jak se k němu hnala ledová voda ze Zátoky Smrti, aby se s ním pozdravila. Věděl, že nebude-li zabít při dopadu, bude rozdrčen vahou těla mrtvého draka.

Alec byl stále v šoku, že se mu podařilo zabít tuto ohromnou bestii, věděl, že drak, se vši svou vahou a silou, klesne na dno Zátoky Smrti a vezme ho s sebou. Nedokončený Meč dokázal setnout draka – ale žádný meč nedokáže jeho pád zastavit. Co bylo ještě horší, drakova nyní uvolněná čelist se nad ním zavírala, protože její svaly ochably, tiskla se dolů, aby se stala klecí, ze které Alec nikdy neuprchne. Věděl, že se musí rychle pohnout, jestli chce mít šanci na přežití.

Jak se krev řinula dolů na jeho hlavu z patra drakovy tlamy, Alec vytáhl meč a jak se čelisti téměř zavřely, připravil se a vyskočil. Křičel, zatímco padal ledovým vzduchem, drakovy zuby ostré jako břitva mu poškrábaly záda, rozřízly jeho kůži a na okamžik se jeho košile zadrhla o drakův zub a on si pomyslel, že se mu to nepodaří. Za ním zaslechl zacvaknutí velké tlamy, pocítil, jak se mu roztrhla košile, kus z ní se oderval – a konečně

volně padal.

Alec sebou házel, zatímco padal vzduchem, připravoval se na černé, vířivé vody pod ním.

Najednou zaznělo šplouchnutí a Alec byl v šoku, když padl do mrazivé vody, mrazivá teplota mu vzala dech. Poslední věc, kterou spatřil, když se podíval vzhůru, bylo drakovo mrtvé tělo, které padalo dolů vedle něj a chystalo se padnout do zátoky.

Drakovo tělo padlo na hladinu s hrůzným plácnutím, až se všemi směry rozběhly ohromné vlny. Naštěstí minul Aleca a vlna místo toho odplula od mrtvého těla. Nesla Aleca vysoko alespoň dvacet stop, než se zastavila – a potom se Alec zhrozil, protože všechno začalo mizet kolem ohromného víru.

Alec plaval vši svou silou, aby se dostal pryč, ale nemohl. I když se snažil, najednou byl vtahován dolů do hloubky ohromným vírem.

Alec plaval co mohl, zatímco držel meč, už byl dvacet stop pod hladinou, kopal a propadal se v mrazivé vodě. Zoufale kopal, aby se dostal na povrch, nahoře se třpytilo slunce, a v ten okamžik spatřil ohromné žraloky, kteří k němu plavali. V ten okamžik si všiml trupu lodi, která se pohupovala vysoko na hladině a věděl, že má jen chvílku, aby se k ní dostal, jestli chce přežít.

S posledním kopnutím se Alec vynořil na hladinu, lapal po dechu; za okamžik cítil, jak ho chytily silné ruce. Podíval se vzhůru a viděl, jak ho Sovos táhne na palubu lodi, a za chvíli byl vysoko ve vzduchu a stále třímal meč.

A koutkem oka spatřil pohyb, otočil se a uviděl ohromného

rudého žraloka, který vyskočil z vody a vrhal se po jeho noze. Nezbyval čas.

Alec cítil, jak mu meč vibruje v ruce a říká mu, co udělat. Ten pocit nikdy předtím nepocítil. Rozmáchl se a vykřikl, zatímco švihl vši svou silou oběma rukama.

Pak zazněl zvuk, jak ocel proťala tělem a Alec se s hrůzou díval, jak Nedokončený Meč rozsekl ohromného žraloka vej്പ. Rudá voda se brzy hemžila žraloky, kteří kusy pojídaly.

Další žralok se vrhl po jeho noze, ale tentokrát Alec cítil, jak je vytažen vysoko nahoru a přistál se žuchnutím na palubě.

Koulel se a sténal, pokrytý bolístkami a podlitinami, zhluboka a s úlevou dýchal, byl vyčerpaný a kapalo z něj. Někdo ho rychle přikryl dekou.

“Jako by zabití draka nestačilo,” Sovos řekl s úsměvem, stál nad ním, podával mu placatku s vínem. Alec se dlouze napil a zahřálo mu to žaludek.

Tato loď se hemžila vojáky, všichni byli vzrušení a chaotičtí. Alec nebyl překvapen: nebylo to nakonec často, kdy byl drak skolen mečem. Podíval se a na palubě mezi davem uviděl Merka a Lornu, bylo jasné, že byli zachráněni z vody. Merk se na něj podíval jako na darebáka, jako na vraha, zatímco Lorna byla nádherná, s nadpozemskými kvalitami. Z obou kapalo a vypadali zmateně, byli šťastní, že jsou naživu.

Alec si všiml, že se na něj všichni vojáci užasle dívají a pomalu vstal na nohy a v šoku si uvědomil, čeho právě dosáhl. Podívali se na meč, ze kterého mu v ruce kapalo, potom na něj, jako by byl

bůh. Nemohl si pomoci, ale musel se sám na meč podívat, cítil jeho váhu v ruce, jako by byl živý. Podíval se dolů na záhadný, zářivý kov, jako by to byl cizí objekt a v mysli si oživil okamžik, kdy probodl draka, jeho šok, když mu probodl tělo. Podívoval se nad mocí této zbraně.

A možná ještě více si nemohl Alec pomoci a přemýšlel, kdo je on sám. Jak mohl být on sám, obyčejný vesnický chlapec, schopen porazit draka? Jaký osud na něj čekal? Začínal cítit, že to nebude žádný obyčejný osud.

Alec zaslechl sklapnutí tisíců čelistí, podíval se přes zábradlí a uviděl hejno rudých žraloků, kteří nyní hodovali na ohromném těle draka, které plavalo na hladině. Černá voda Zátoky Smrti byla nyní zbarvená do ruda. Alec sledoval plovoucí tělo a došlo mu, že se mu to skutečně podařilo. Nějak zabil draka. On, jediný v celém Escalonu.

Ohromné pištění zaplnilo nebe a Alec se podíval vzhůru a spatřil tucet dalších draků, kteří v dálce kroužili, plivali velké sloupce ohně, dychtiví po odplatě. Zatímco se všichni na něj dívali dolů, někteří jako by se báli přiblížit. Několik z nich odletělo od hejna, když uviděli draka plavat mrtvého ve vodě.

Ale jiní zuřivě křičeli a vrhli se střemhlav na něj.

Jak sledoval, jak klesají, Alec nečekal. Utíkal na zád', přeskočil přes zábradlí a utkal se s nimi. Cítil, jak jím proudí síla meče, ponouká ho, a on tam stál, cítil nové, neochvějné odhodlání. Cítil, jako by ho meč vedl. On a jeho zbraň byli nyní jeden.

Hejno draků se vrhlo přímo na něj. Jeden ohromný se zářivě zelenýma očima je vedl, pištěl a plival oheň. Alec držel meč vysoko, cítil v ruce vibraci, která mu dodávala kuráž. Věděl, že je v sázce samotný osud Escalonu.

Alec pocítil vlnu kuráže, jako nikdy předtím, když sám také bojovně vykřikl; v ten okamžik se meč rozzářil. Vyletělo z něj intenzivní světlo, které stoupalo a zastavilo zeď z plamenů v uprostřed nebe. Pokračovalo dál, dokud se plameny neotočily a Alec mečem znovu sekl a drak vykřikl, jak ho jeho vlastní sloup plamene obestoupil. V ohromné plamenné kouli drak vykřikl a oháněl se, zatímco padal přímo dolů a mířil do vody.

Další drak se vrhl střemhlav a Alec znovu pozvedl meč, zastavil zeď z plamene a zabil ho. Další drak se přiblížil a v ten okamžik napřáhl své drápy, jako by chtěl Aleca uchopit. Alec se otočil a sekl a byl šokovaný, když mu meč usekl nohy. Drak zapištěl a ve stejném pohybu se Alec znovu rozmáchl, sekl ho do boku a způsobil velký šrám. Drak padl do oceánu a tam sebou plácal, nebyl schopen vzlétnout, vrhlo se na něj hejno žraloků.

Jiný drak, malý, červený, prolétl nízko z druhé strany z doširoka otevřenými čelistmi – a tentokrát se Alec nechal vést svým instinktem a vyskočil vzhůru. Meč mu propůjčil sílu a on vyskočil výš, než by čekal, přeskočil drakovu hlavu a přistál na jeho zádech.

Drak pištěl a vyhazoval, ale Alec se ho držel pevně. Nemohl jej setřást.

Alec se cítil silnější, než drak, schopen ho řídit.

“Draku!” vykřikl. “Přikazuji ti! Do útoku!”

Drak neměl na vybranou, otočil se a letěl vzhůru, přímo na hejno klesajících draků, tucet z nich se stále blížilo. Alec se s nimi beze strachu utkal, letěl vysoko, aby se s nimi setkal se silou a rychlostí, o které nevěděl, že má. Usekl křídlo jednomu drakovi, potom jinému podřízl krk, dalšího bodl ze strany do krku, potom se otočil a usekl jinému ocas. Jeden po druhém draci padali z nebe a dopadali do vody, způsobili v zátoce víry.

Alec nepolevoval. Útočil znovu a znovu na hejno, křížoval nebe, nikdy neustoupil. Byl v jednom kole, ani si skoro nevšiml, že se nakonec několik posledních draků otočilo, zapištělo a se strachem odletěli.

Alec tomu nemohl uvěřit. Draci. Plní strachu.

Alec se podíval pod sebe. Viděl, jak je vysoko, viděl jak se pod ním rozprostírá Zátoka Smrti, viděl stovky lodí, většina z nich v plamenech, a stovky skřítků, kteří tam plavali mrtví. Také ostrov Knossos byl v plamenech a jeho velká tvrz byla jen ruina. Byl to výjev chaosu a destrukce.

Alec si všiml jeho flotily a nasměřoval draka níž. Když se blížili, Alec pozvedl meč a bodl draka do zad. Ten zapištěl a začal padat a jak se blížili vodě, Alec vyskočil a přistál ve vodě vedle lodě.

Okamžitě byly dolů shozeny provazy a Alec byl vytažen na palubu.

Jak přistál zpět na palubě, tentokrát se netřásl. Už nepocíťoval chlad nebo únavu nebo slabost nebo obavy. Místo toho cítil moc,

jakou nikdy nepoznal. Cítil se plný kuráže a síly. Cítil, jako by byl znovu zrozený.

Zabil hejno draků.

A nic v Escalonu už ho nyní nezastaví.

KAPITOLA TŘETÍ

Vesuvius se vzbudil kvůli pocitu ostrých drápů, které se mu plazily po hřbetě ruky, otevřel jedno oko, druhé měl stále pevně zavřené. Dezorientovaně vzhlédl a ocitl se, jak leží obličejem v písku, vlny z oceánu do něj zezadu narážely, ledová voda mu stoupala vzhůru po nohou. Rozpomněl se. Po epické bitvě byl vyvrhnut na pobřeží Zátoky Smrti; přemýšlel, jak dlouho zde ležel v bezvědomí. Příliv se nyní pomalu zvedal, připravoval se odnést ho pryč, pokud se neprobudí. A přesto to nebyla zima z vody, která ho vzbudila – bylo to stvoření na jeho ruce.

Vesuvius se podíval na svou ruku nataženou na písku a uviděl ohromného fialového kraba, který zasekával své drápy do jeho ruky, vytrhl kousek jeho kůže. Dával si na čas, jako by Vesuvius byl jen mrtvé tělo. S každým trhnutím pocítil Vesuvius ostrou bolest.

Vesuvius mu to nemohl mít za zlé; rozhlédl se a uviděl tisíce těl, rozhozených po celé pláži, pozůstatek jeho armády skřítků. Všichni tam leželi pokryti fialovými kraby, cvakání jejich klepet bylo všudypřítomné. Pach z rozkládajících se skřítků byl příliš, až mu bylo na zvracení. Tento krab na jeho ruce byl zjevně první, který se odhodlal až k Vesuviovi. Ostatní asi cítili, že je stále naživu a vyčkávali. Ale přesto tento statečný krab zariskoval. Další tucet se k němu nyní otočil a pozorně ho následovali. Vesuvius věděl, že jimi bude za okamžik pokrytý a snědený

zaživa touto malou armádou – pokud nebude dřív stažen do moře mrazivými proudy Zátoky Smrti.

Vesuvia přemohla zlost, natáhl se volnou rukou, uchopil fialového kraba a pomalu zmáčkl. Krab se snažil utéct – ale Vesuvius mu to neumožnil. Divoce se oháněl, snažil se na Vesuvia dosáhnout svými klepety, ale ten ho pevně držel a znemožnil mu, aby se otočil. Ještě více zmáčkl, pomalu, dával si na čas, vychutnával si to, že způsobuje bolest. Stvoření zapištělo a zasyčelo hrůzným, vysoko postaveným hlasem, jak Vesuvius pomalu sevřel ruku v pěst.

Nakonec explodoval. Chuchvalce mazlavé fialové krve mu kapaly na ruku, když Vesuvius uslyšel uspokojivé prasknutí ulity. Pustil ho, rozdrceného na dřev.

Vesuvius se pozvedl na jedno koleno, stále vrávoral a tucet krabů uteklo pryč, byli v šoku z vidiny zmrtvýchvstání. Následovala řetězová reakce a jak stál, tisíce krabů se rozutekly a zanechaly za sebou prázdnou pláž, jak Vesuvius udělal první krok po břehu. Kráčel skrze hřbitov a pomalu mu to všechno docházelo.

Bitva u Knossosu. Vyhrával, chystal se zničit Lornu a Merk, když přilétli ti draci. Vzpomněl si, jak padá z ostrova; ztrácí svou armádu; vzpomněl si na svou flotilu v ohni; a nakonec na to, jak se téměř utopil. Byla to drtivá porážka a hořel ostudou, když na to pomyslel. Otočil se ohlédl se po zátoce, místo jeho prohry viděl v dáli, že ostrov Knossos je stále v plamenech. Uviděl zbytek jeho flotily, který plovál, rozdrcený na kousky, některé částečné

lodě byly stále v ohni. A potom uslyšel vysoko nad sebou výkřik. Pohlédl vzhůru a zamrkal.

Vesuviovi nedocházelo, co před sebou vidí. To nebylo možné. Draci padali z nebe, padali do zátoky, nehýbali se.

Byli mrtví.

Vysoko nahoře uviděl osamělého muže, který na jednom seděl, se všemi bojoval a držel se na zádech jednoho draka, třímal meč. Nakonec se zbytek hejna otočil a uprchl.

Ohlédl se zpět na vodu a na horizontu spatřil tucet lodí, na kterých plápolaly vlajky Ztracených Ostrovů a sledoval, jak muž seskočil z posledního draka a vrátil se k lodím. Spatřil tu dívku, Lornu, vraha Merka, a pálilo ho vědomí, že přežili.

Vesuvius se ohlédl zpět na pobřeží a jak si prohlížel svůj mrtvý národ skřítků, který pojídali kraby, nebo který odnášel proud a byli požíráni žraloky, nikdy se necítil tak sám. Uvědomil si v hrůze, že je jediným přeživším armády, kterou s sebou přivedl.

Vesuvius se otočil a podíval se na sever, na hlavní pevninu Escalonu a věděl, že někde daleko na severu byly sníženy Plameny. Právě nyní opouštěli jeho lidé Mardu, prováděli nájezd na Escalon, miliony skřítků migrovaly na jih. Nakonec Vesuvius uspěl v tom, že došel k Věži Kosu, zničil Ohnivý Meč a jeho národ v tento okamžik jistě přešel Escalon a rozerval ho na kousky. Potřebovali velení. Potřebovali jeho.

Vesuvius možná tuto bitvu prohrál – ale nesmí zapomenout, že vyhrál válku. Jeho největší okamžik slávy, okamžik, na který čekal celý život, ten čekal stále na něj. Přišel čas, aby se chopil

povinnosti, vedl svůj lid vstříc naprostému vítězství.

Ano, pomyslel si, a narovnal se, setřásal bolest, zranění, mrazivý chlad. Dostal to, pro co si přišel. Nechal dívku a její lidi plácát se v oceánu. nakonec měl před sebou destrukci Escalonu. Vždycky se mohl vrátit a zabít ji později. Při té myšlence se usmál. Opravdu ji zabije. Rozcupuje ji na kousky.

Vesuvius se rozběhl a brzy u pádil velkou rychlostí. Zamíří na sever. Setká se se svým národem. A povede je do největší bitvy všech dob.

Byl čas zničit Escalon jednou provždy.

Brzy budou Escalon i Marda jedna země.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kyle v úžasu sledoval, jak se puklina v zemi rozšířila, tisíce skřítků padaly vstříc smrti, házely sebou, hluboko do vnitřností země. Alva stál poblíž s pozvednutou holí, ze které zářilo intenzivní světlo, tak jasné, že si Kyle musel zastínit oči. Z povrchu země vymazával armádu skřítků, bez cizí pomoci ochraňoval sever. Kyle bojoval vší svou silou, stejně jako Kolva vedle něj, a zatímco zlikvidovali tucty skřítků v divokém boji na blízko, jejich zdroje byly omezené. Alva byl jediný, který mohl skřítky zastavit před jejich přemožením Escalonu.

Skřítkové si brzy uvědomili, že je štěrbina zabíjí a zastavili se na vzdálené straně, padesát stop daleko, uvědomili si, že se nemohou dostat dál. Rozhlédli se po Alvovi a Kolvovi a Kylovi a Dierdře a Marcovi, v očích se jim zrcadlila frustrace. Jak se k nim štěrbina rozšiřovala, otočili se s panikou v očích a uprchli.

Brzy mocné hřmění doznělo a vše ztichlo. Příliv skřítků ustal. Utíkali zpět do Mardy? Dávali se dohromady, aby provedli invazi někde jinde? Kyle si nemohl být jistý.

Jak vše ztichlo, Kyle tam ležel v bolesti ze svého zranění. Sledoval, jak Alva pomalu snížil svou hůl a světlo kolem něj potemnělo. Alva se potom k němu otočil, natáhl dlaň a položil ji na Kylovo čelo. Kyle pocítil, jak mu do těla vstoupilo světlo, cítil, jak je mu tepleji, lehčeji a za okamžik cítil, že je plně uzdraven. Posadil se v šoku, cítil se zase sám sebou – a překypoval vděkem.

Alva poklekl po Kolvově boku, položil své ruce na jeho břicho a také ho uzdravil. Za okamžik Kolva stál, byl překvapený, že je znovu na nohou, světlo mu zářilo z očí. Dierdra a Marco byli další na řadě a jak Alva položil své dlaně na ně, také byli uzdravení. Natáhl se svou holí a dotkl se také Lea a Andora a oni se postavili na vlastní nohy, všichni byli uzdravení Alvovou kouzelnou silou předtím, než mohli podlehnout svým zraněním.

Kyle tam stál překvapený, z první ruky byl svědkem moci této kouzelné osoby, za které po celý život jen slýchal. Věděl, že je v přítomnosti skutečného mistra. Také cítil, že jeho přítomnost je pomíjivá; je to mistr, který nemůže zůstat.

“Podařilo se ti to,” řekl Kyle plný úžasu a vděku. “Zastavil jsi celý národ skřítků.”

Alva zatřásl hlavou.

“Nezastavil,” odpověděl záměrně uvážlivým a starým hlasem. “Jen jsem je zpomalil. Stále se k nám blíží velká a hrůzná destrukce.”

“Ale jak?” naléhal Kyle. “Tato štěrbina – nikdy by ji nemohli přejít. Zabil jsi jich několik tisíc. Cožpak nejsme v bezpečí?”

Alva smutně zakroutil hlavou.

“Ještě jste ani nezahledli ani část tohoto národa. Ještě jich přijdou milióny. Velká bitva byla započata. Bitva, která rozhodne o budoucnosti Escalonu.”

Alva kráčel sutí Věže Uru, vybíral si cestu svou holí a Kyle si ho prohlížel, zmatený jako vždy jeho tajemstvím. Nakonec se otočil na Dierdru a Marca.

“Toužíte po tom, vrátit se do Uru, že ano?” zeptal se jich. Dierdra a Marco pokývali s nadějí v očích.

“Jděte,” přikázal.

Dívali se na něj zmateně.

“Ale tam už nic nezbylo,” řekla. “Město bylo zničeno. Zaplaveno. Nyní tam vládnou Pandesiané.”

“Vrátit se tam by znamenalo vrátit se vstříc naší smrti,” přidal se Marco.

“Pro teď,” odpověděl Alva. “Ale brzy tam budete potřeba, až přijde velká bitva.”

Dierdra a Marco nepotřebovali pobízet, otočili se, společně naskočili na Andora a odcválali na jih do lesů, zpět směrem do města Ur.

Leo zůstal pozadu po boku Kyla a Kyle ho pohladil po hlavě.

“Když myslíš na mě, myslíš na Kyru, že ano, chlapče?” zeptal se Kyle Lea.

Leo soucitně zakňučel a Kyle věděl, že po jeho boku zůstane a bude ho chránit, jako by chránil Kyru. Cítil v něm silného partnera v boji.

Kyle se tázavě ohlédl, když se Alva otočil a hleděl na lesy směrem na sever.

“A my, mistře?” zeptal se Kyle. “Kde jsme potřeba my?”

“Přesně tady,” řekl Alva.

Kyle se zadíval na horizont a stejně jako on se podíval severně, směrem k Mardě.

“Blíží se,” dodal Alva. “A my tři jsme poslední nadějí.”

KAPITOLA PÁTÁ

Kyra byla plná paniky, zatímco se zmítala v pavoučí síti, supěla, zoufale se chtěla vysvobodit, zatímco se k ní ohromné stvoření plížilo. Nechtěla se dívat, ale nemohla si pomoci. Otočila se a přemohla ji hrůza, když viděla syčícího, ohromného pavouka, který se k ní plížil, jedna ohromná noha za druhou. Hleděl na ni ohromnými rudými očima, pozvedl své dlouhé, chlupaté nohy, a otevřel doširoka čelist, ukázel žluté tesáky, ze kterých kapaly sliny. Kyra věděla, že už jí zbývají poslední okamžiky – a že to bude hrozný způsob, jak zemřít.

Jak se kroutila, Kyra uslyšela všude kolem sebe klapání kostí v síti; podívala se a spatřil ostatky všech obětí, které zde před ní zemřely a věděla, že její šance na přežití jsou mizivé. Byla přilepená k síti a nebylo nic, co mohla udělat.

Kyra zavřela oči, věděla, že nemá na výběr. Nemohla spoléhat na ostatní svět. Musela se zahledět do sebe. Věděla, že odpověď neleží v externí síle, v její externí zbroji. Když bude spoléhat na externí svět, zemře.

Ale vnitřně cítila, že její síla byla rozsáhlá a nekonečná. Musela ji využít, povolat své síly, kterým se bála čelit. Musí konečně porozumět tomu, co ji pohání, porozumět celkovému výsledku svého duševního tréninku.

Energie. O tom ji Alva učil. Když spoléháme na sebe, využíváme jen část energie, jen část našeho potenciálu. Využij

světovou energii. Celý vesmír čeká, aby ti byl k ruce.

Cítila, jak jí to proudí žilami. Bylo to to zvláštní, s čím se narodila, to, co ji předala její matka. Byla to síla, která proudila vším, jako řeka, která proudí pod zemí. Byla to stejná síla, které měla potíž uvěřit. Bylo to její nejhlubší já a část, které stále nevěřila úplně. Byla to část, které se nejvíce obávala, ještě více, než kteréhokoli nepřítele. Chtěla povolat svou matku, byla zoufalá po její pomoci, ale přesto věděla, že se k ní zde v této zemi Mardě, nedostane. Byla zcela sama. Snad to, že je úplně sama, nezávisí na nikom jiném, byla poslední část jejího tréninku.

Kyra zavřela oči, věděla, že to je teď anebo nikdy. Cítila, že se musí přemoci, musí být víc, než svět, který před sebou viděla. Přinutila se soustředit na vnitřní energii a poté na energii všude kolem sebe.

Kyra se pomalu naladila. Cítila energii pavučiny, pavouka; cítila, jak jí proudí. Pomalu dovolila, aby se stala její součástí. Už se jí nebránila. Místo toho si dovolila, aby se stala její součástí.

Kyra cítila, jak se zpomaluje; cítila, jak se zpomaluje čas. Naladila se i na nejmenší detaily, vše slyšela, vše kolem sebe cítila.

Kyra náhle pocítila záblesk energie a poprvé věděla, že celý vesmír byl jeden. Cítila že všechny dělící stěny zmizely, cítila, jak se mezi externím a interním světem zbortila bariéra. Cítila, že rozdíl mezi nimi byl klamavý.

Pak pocítila náhlý příval energie, jako by se uvnitř jí otevřela

přehrada. Začaly ji pálit dlaně, jako by hořela.

Kyra otevřela oči a uviděla pavouka, nyní tak blízko, který se na ni shora díval a připravoval se skočit. Otočila se a uviděla svou hůl, která byla stopu daleko a která uvízla v síti. Natáhla se, už o sobě nepochybovala. Přivolala svou hůl a ta proletěla vzduchem přímo do její vyčkávací dlaně. Pevně ji uchopila.

Kyra využila svou sílu, věděla, že je silnější, než to, co vidí před sebou, a věřila si. Pozvedla svou paži, uchopila hůl a ta se uvolnila z pavučiny.

Zatočila s ní a když se pavouk přiblížil se svými tesáky, natáhla se a vrazila mu hůl do tlamy.

Pavouk příšerně zapištěl a Kyra mu hůl vpáčila hlouběji do tlamy a otočila ji stranou. On se snažil tlamu zavřít, ale nemohl, hůl ji držela otevřenou.

Ale potom, ke Kyřině překvapení, najednou zavřel čelisti a prastarou hůl rozlomil na kousky. Zlomil, co nemohlo být zlomeno, roztříštil ji v tlamě jako párátka. Tato bestie byla silnější, než si myslela.

Pavouk se na ni vrhl a v ten okamžik se čas zpomalil. Kyra cítila, jak se vše zaostřilo. Hluboko cítila, že se může vysvobodit, že může být rychlejší, než on.

Kyra se předklonila, uvolnila se a po pavučině se kutálela; když se jeho tesáky přiblížily, místo ní roztrhaly pavučinu.

Jak se Kyra zaměřila, poprvé cítila nepatrné zabzučení ve vzduchu, cítila, že ji něco volá. Otočila se a hleděl na druhou stranu pavučiny to, pro co přišla do Mardy: Hůl Pravdy. Seděla

tam zasazená do kusu černé žuly, nadpozemská, pod půlnočním nebem zářila.

Kyra s ní pocítila silné spojení, cítila, jak ji brní dlaně, když se napřáhla svou pravou rukou. Vykřikla nejmocnější bitevním pokřikem, jaký kdy v životě vydala a věděla, prostě věděla, že ji hůl uposlechně.

Kyra najednou pocítila, jak se pod ní zem zatřásla. Věděla, že láká zbraně ze samotného srdce země, a v ten velkolepý okamžik už o sobě nepochybovala, ani o své moci nebo o vesmíru.

Následoval hlasitý zvuk kamene, který se tře o jiný kámen a Kyra s úžasem sledovala, jak se hůl pozvedla a uvolnila se ze žuly. Pomalu se zvedla a pak letěla vzduchem, její černý, drahými kameny posetá rukojeť přistála v Kyřině pravé dlani. Ona ji uchopila a začala se cítit naživu. Bylo to jako držet hada, jako držet živou věc.

Kyra se bez zaváhání rozmáchla a udeřila s ní právě v okamžik, když se k ní pavouk dostal. Hůl se najednou proměnila na ostří a rozřízla ohromnou pavučinu vejpůl.

Pavouk zapištěl a překvapeně spadl na zem.

Kyra se zatočila a znovu sekla do pavučiny a úplně se vysvobodila a přistála na nohou. Držela hůl oběma rukama vysoko nad hlavou, když se na ni bestie vrhla. Statečně se jí postavila, vykročila vpřed a sekla po ní Holí Pravdy vši svou silou.

Cítila, jak hůl proťala tlustým tělem pavouka. Ten vydal příšerné zapištění v okamžik, když byl rozpůlen.

Hustá, černá krev se z něj vyřinula a pavouk padl k jejím nohám, byl mrtev.

Kyra tam stála a držela hůl třesoucíma se rukama, pocítila nával energie, jaký nikdy předtím necítila. Cítila, že se v tom okamžiku změnila. Cítila, že se stala silnější, že už nikdy nebude stejným člověkem. Cítila, že se všechny dveře otevřely a vše je možné.

Vysoko nad ní zahřmělo nebe a zablesklo se. Fialové světlo se rozhostilo v mračnech a protkalo je jako by mraky protékala láva. Následovalo ohromné zahřmění a Kyra byla bez sebe radostí, když spatřila Theona, který se prohnal mezi mraky. Cítila, že bariéra zmizela a tasila svou hůl. Poprvé v životě věděla, že je jejím osudem, aby vše změnila.

Theon přistál u jejích nohou a bez zaváhání vyskočila na jeho záda a společně vystoupali vysoko do vzduchu. Hřmění se ozývalo všude kolem nich, zatímco letěli nebem, mířili na jih, pryč z Mardy a směrem do Escalonu. Kyra věděla, že se snesla do nejhlubší úrovně, že zvítězila, že dokončila svůj poslední test.

A nyní šla vést válku s Holí Pravdy ve své ruce.

KAPITOLA ŠESTÁ

Jak odplouvala, Lorna sledovala stále hořící ostrov Knossos, který mizel na horizontu, a její srdce se jí zlomilo. Stála na přídi lodi, držela se zábradlí, Merk byl po jejím boku a flotila ze Ztracených Ostrovů za jejími zády, cítila na sobě všechny oči. Tento milovaný ostrov, domov Hlídačů, statečných bojovníků Knossosu, byl ten tam. V plamenech, jeho velkolepá věž byla zničená, milovaní bojovníci, kteří stáli na stráži o tisíciletí, byli nyní mrtví, zabiti vlnou skřítků a dobiti hejnem draků.

Lorna pocítila pohyb a otočila se, přistoupil k ní Alec, chlapec, který zabil draky, který konečně utišil Zátoku Smrti. Stál tam, díval se stejně otřeseně jako ona, třímal svůj meč a ona mu byla vděčná a také zbrani, kterou držel v ruce. Podívala se na ni, na Nedokončený Meč, krásnou věc, a cítila, jak z ní vychází intenzivní energie. Vzpomněla si na drakovu smrt a věděla, že osud Escalonu je v jeho rukou.

Lorna byla vděčná za to, že je naživu. Věděla, že ona a Merk by se setkali s osudným koncem v Zátoce Smrti, kdyby tito muži ze Ztracených Ostrovů nepřišli. Ale také pocítila vinu za ty, kteří nepřežili. Co ji bolelo nejvíce bylo, že toto nepředpokládala. Celý život vše předvíдалa, všechny nečekané zvraty a obraty osudu v jejím osamoceném životě, kdy stála na stráži ve Věži Kosu. Předvíдалa to, že skřítkové přijdou, očekávala Merkův příchod a dokonce předvíдалa to, že bude

Ohnivý Meč zničen. Předpověděla velkou bitvu na ostrově Knossos – ale přesto nepředpověděla výsledek. Nepředpověděla to, že bude ostrov v plamenech, neviděla draky. Zpochybňovala svou vlastní moc a to ji pálilo ze všeho nejvíce.

Jak se to mohlo stát? přemýšlela. Jedinou odpovědí bylo, že osud Escalonu se měnil okamžik za okamžikem. Co bylo dáno po tisíce let bylo přepsáno. Cítila, že osud Escalonu visí na váhách a nyní byl beztvářý.

Lorna cítila, jak jsou všechny oči na této lodi na ní, všechny čekali na to dozvědět se, co bude dál, jaký osud na ně čeká, zatímco pluli k hořícímu ostrovu. Celý svět chaoticky plápolal a proto od ní všichni očekávali odpověď.

Jak tam Lorna stála, zavřela oči a pomalu cítila, jak se v ní odpověď rodí, říká jí, kde jsou nejvíce potřeba. Něco ale zastřelo její vidění. S překvapením si to uvědomila. Thurn.

Lorna otevřela oči a prohlédla si vodu pod sebou, prohlížela si každé plovoucí tělo, které kolem nich proplulo, moře těl, která narážela na trup lodi. Ostatní námořníci hledali také celé hodiny, prohlíželi si obličeje stejně jako ona, ale nebyli úspěšní.

“Mylady, loď čeká na tvé povely,” pobízel ji jemně Merk.

“Už prohledáváme vodu celé hodiny,” dodal Sovos. “Thurn je mrtev. Musíme ho nechat být.”

Lorna zakroutila hlavou.

“Cítím, že není,” oponovala.

“Víc než kdo jiný si přeji, aby nebyl,” odpověděl Merk.

“Dlužím mu svůj život. Zachránil mě před dračími plameny. Ale

viděli jsme, jak vzplál a spadl do moře.”

“Ale neviděli jsme, že by zemřel,” odpověděla.

Sovos si povzdychl.

“I kdyby nějak přežil ten pád, mylady,” dodal Sovos, “nemohl ve vodě přežít. Musíme ho nechat být. Naše flotila potřebuje pokyny.”

“Ne,” řekla rozhodně, její hlas zněl autoritativně. Cítila, jak v ní roste zlá předtucha, mravenčení mezi očima. Říkalo jí, že Thurn je někde tam dole naživu, někde mezi troskami, mezi tisícem plovoucích těl.

Lorna si prohlédla vodu, čekala, doufala, poslouchala. To mu dluží a neotočí se ke svému příteli zády. Zátoka Smrti byla děsivě tichá, všichni skřítkové byli mrtví, draci byli pryč; a přesto stále zněl svým zvukem, nepřetržitým naříkáním větru, cákáním tisíců bílých čepiček, sténáním jejich lodí, jak se neustále pohupovala. Poslouchala, jak poryvy větru zesílily.

“Blíží se bouřka, mylady,” řekl konečně Sovos. “Musíme odplout. Potřebujeme pokyny.”

Věděla, že mají pravdu, ale ani tak nemohla přestat.

Právě když Sovos otevřel ústa, aby promluvil, najednou Lorna pocítila nával vzrušení. Naklonila se a něčeho si všimla v dáli, co se pohupovalo na vodě, unášeno proudy směrem k lodi. Pocítila zamrazení v žaludku a věděla, že je to on.

“TÁMHLE!” vykřikla.

Muži přispěchali k zábradlí, pohlédli přes okraj a potom to také spatřili: byl to Thurn, plovoucí na vodě. Lorna neztrácela

čas. Udělala dva velké kroky, skočila přes zábradlí a hlavou napřed se vrhla dvacet stop do ledových vod zátoky.

“Lorno!” vykřikl za ní Merk s obavami ve hlase.

Lorna spatřila rudé žraloky, kteří se pod ní hemžili a pochopila, proč se o ni obává. Kroužili kolem Thurna a zatímco do něj dloubali, viděla, že nejsou schopni prokousnout jeho brnění. Thurn měl štěstí, uvědomila si, že má na sobě své brnění, jedinou věc, která mu zachránila život – a ještě větší štěstí, že se drží kusu klády, který ho udržuje nad hladinou. Ale žraloci se nyní hemžili divočeji, byli drzejší a ona věděla, že už nezbývá mnoho času.

Také věděla, že mohou žraloci připlavat k ní, ale ani tak nezaváhala, dokonce i když byl její život v nebezpečí. Dlužila mu to.

Lorna byla v šoku z toho, jak je voda ledová a bez zaváhání kopala a plavala pod hladinou, až k němu doplavala, využila svou sílu, aby plavala rychleji, než žraloci. Objala ho, uchopila ho, cítila, jež je naživu, i když je v bezvědomí. Žraloci začali plavat k ní a ona se připravila udělat cokoli, aby je udržela naživu.

Lorna najednou uviděla, jak kolem ní začaly padat provazy, pevně se chytila a cítila, jak je rychle tažena vpřed, letěla vzduchem. Bylo to právě včas: jeden rudý žralok vyskočil z vody a ohnal se po jejích nohou, ale minul.

Lorna držela Thurna, byla tažena vzduchem, stoupala v mrznoucím větru, divoce se houpala a pak narazili na trup lodi. Za okamžik byli vytaženi posádkou a předtím, než se dostala

zpět na palubu, zahlédla jednoho žraloka, který plaval pod nimi, rozzuřený z toho, že ztratil svou kořist.

Lorna s žuchnutím přistála na palubě, Thurn byl v jejím objetí a hned se k němu otočila a prohlédla ho. Polovina jeho tváře byla znetvořená, spálená plameny, ale alespoň přežil. Oči měl zavřené. Alespoň nebyly zvrácené k nebi; to bylo dobré znamení. Položila své ruce na jeho srdce a něco pocítila. I když to bylo slabé, bylo to bušení.

Lorna přiložila dlaně na jeho srdce a okamžitě pocítila nával energie, intenzivní horkost se řinula jejími dlaněmi přímo do něj. Povolala své síly a pobízela Thurna, aby se vrátil k životu.

Thurn najednou otevřel oči, posadil se zpříma, zalapal po vzduchu, zhluboka dýchal, plival vodu. Kašlal a ostatní muži přispěchali a zabalili ho do kožešin, aby se zahřál. Lorna byla bez sebe. Sledovala, jak se mu vrací do tváře barva a věděla, že bude žít.

Lorna náhle pocítila teplou kožešinu, která jí byla přehozena přes ramena, otočila se a spatřila, jak nad ní stojí Merk, usmívá se a pomáhá jí na nohy.

Muži se kolem nich brzy shromáždili a hleděli na ni s úctou.

“A nyní?” zeptal se upřímně, přistoupil vedle ní. Musel téměř křičet, aby překřičel vítr a sténání jejich pohupující se lodi.

Lorna věděla, že mají málo času. Zavřela oči, natáhla své dlaně k nebi a pomalu cítila samotný vesmír. Ohnivý Meč byl zničený, Knossos byl ten tam, draci uprchli, potřebovala vědět, kde jsou v Escalonu nejvíce potřeba v tento čas krize.

Náhle pocítila, jak vedle ní vibruje Nedokončený Meč a hned to věděla. Otočila se a podívala se na Aleca a ten se na ni díval a čekal.

Cítila, jak se v ní rodí jeho zvláštní osud.

“Už nebudeš pronásledovat draky,” řekla. “Ti, kteří uprchli, se k tobě už nevrátí – nyní se tě bojí. A jestli je budeš hledat, nenajdeš je. Vrátili se bojovat do jiné části Escalonu. Mise zničit je nyní náleží někomu jinému.”

“Tak co teď, mylady?” zeptal se překvapeně.

Ona zavřela oči a cítila, jak k ní přichází odpověď.

“Plameny,” odpověděla Lorna a byla si odpovědí jistá. “Musí být obnoveny. Je to jediný způsob, jak zabránit Mardě, aby zničila Escalon. Na tom teď nejvíce záleží.”

Zdálo se, že je Alec zmatený.

“A co to má co do činění se mnou?” zeptal se.

Ona na něj hleděla.

“Nedokončený Meč,” odpověděla. “To je poslední naděje. Jen on může obnovit zeď z Plamenů. Musí být vrácen do svého původního domova. Do té doby nebude Escalon v bezpečí.”

Hleděl na ni s překvapeným obličejem.

“A kde je jeho domov?” zeptal se, zatímco se kolem shromáždili muži, aby poslouchali.

“Na severu,” odpověděla. “Ve Věži v Ur.”

“V Uru?” zeptal se Alec zmateně. “Cožpak ta věž nebyla zničena?”

Lorna pokývala.

“Ano, to byla,” odpověděla. “Ale ne to, co je pod ní.”

Zhluboka se nadechla, zatímco se na ni všichni ohromeně podívali.

“Ve věži je tajná místnost, hluboko pod zemí. Samotná věž nikdy nebyla důležitá – to bylo jen k odvedení pozornosti. Bylo to to, co leží pod ní. Tam najde Nedokončený Meč svůj domov. Až ho vrátíš, země bude v bezpečí, Plameny budou navždy obnoveny.”

Alec se zhluboka nadechl, snažil se vše pochopit.

“Ty chceš, abych se vydal na sever?” zeptal se. “Do věže?”

Ona pokývala.

“Bude to praradná cesta,” odpověděla. “Budeš obklopen nepřáteli. Vezmi si sebou muže ze Ztracených Ostrovů. Pluj po Smutku a nezastavuj se, dokud se nedostaneš do Uru.”

Vyšla vpřed a položila mu ruku na rameno.

“Vrať meč,” přikázala mu. “A zachraň nás.”

“A ty, mylady?” zeptal se Alec.

Zavřela oči a pocítila příšernou bolest a okamžitě věděla, kam se musí vydat.

“Zatímco hovoříme, Duncan umírá,” řekla. “A mohu ho zachránit jen já.”

KAPITOLA SEDMÁ

Aidan jel přes opuštěnou krajinu s Leifallovými muži, Cassandrou na jedné straně, Anvinem na druhé straně, Bílým u nohou a jak uháněli, zvedal se za nimi prach, Aidan se cítil plný radosti z pocitu vítězství a pýchy. Pomohl dosáhnout nemožného, podařilo se mu přesměrovat vodopády, změnit ohromný proud Nekonečného vodopádu a poslat proud jeho vody přes planiny a zaplavit kaňon – a zachránit včas svého otce. Jak se blížil, toužil po tom znovu se setkat se svým otcem, Aidan v dáli viděl otcovy muže, slyšel jejich slavnostní výkřiky dokonce i odtud se dmul pýchou. Podařilo se mu to.

Aidan byl nadšený, že jeho otec a jeho muži přežili, kaňon byl zaplavený a přetékal, tisíce Pandesianů byly mrtví, vyplavily se jim k nohám. Poprvé Aidan pocítil smysl a že někam patří. Skutečně přispěl k cíli jeho otce i přes svůj mladý věk a cítil se jako muž mezi muži. Cítil, že toto je největší okamžik v jeho životě.

Jak uháněli, slunce pálilo, Aidan se nemohl dočkat okamžiku, až spatří svého otce, bude mít pýchu v očích, bude vděčný a ze všeho nejvíce se bude dívat s úctou. Byl si jistý, že jeho otec na něj nyní bude hledět jako na sobě rovného, jako na jednoho z nich, skutečného bojovníka. To bylo vše, co si Aidan kdy přál.

Aidan jel dál, dunivý zvuk koní měl v uších, byl celý špinavý, spálený z dlouhé cesty a jak konečně vystoupali na kopec a

sblíhali z něj dolů, uviděl poslední kus cesty před sebou. Pohlédl na skupinu otcových mužů, srdce mu bušilo očekáváním – když si najednou uvědomil, že je něco v nepořádku.

V dáli uviděl, jak se otcovi muži rozestupují a mezi nimi uviděl jedinou osobu, která sama kráčela pouští. Dívku.

To nedávalo smysl. Co tam dělá osamocená dívka, která kráčí k jeho otci. Proč se všichni muži zastavili a nechávali ji projít? Aidan nevěděl přesně, co je špatně, ale z toho, jak mu bušilo srdce věděl, že mu něco uvnitř říká, že je to problém.

Co bylo ještě zvláštnější, jak se Aidan blížil, uzemnilo ho, když rozpoznal dívčin jedinečný vzhled. Uviděl její semišový a kožený kabát, její vysoké, černé boty, hůl po jejím boku, její světlé blond vlasy, její pyšný obličej a rysy a zmateně zamrkal.

Kyra.

Jeho zmatení se ještě prohloubilo. Jak sledoval, jak kráčí, uviděl způsob jejího držení těla, způsob, jakým držela ramena, věděl, že něco není úplně v pořádku. Vypadala jako ona, ale nebyla to ona. To nebyla sestra, se kterou celý život žil, se kterou strávil tolik hodin, když jí seděl v klíně a četli knihy.

Stále sto yardů daleko, Aidanovo srdce se rozbušilo a cítil zesilující zlou předtuchu. Sklonil hlavu, kopl svého koně a ponoukl ho zrychlit, hnal se tak rychle, že nemohl ani dýchat. Měl neblahé tušení, cítil naléhavou beznaděj, když viděl, jak se dívka blíží k Duncanovi.

“OTČE!” vykřikl.

Ale jeho výkřiky byly pohlceny větrem.

Aidan se hnál ještě rychleji, předjel svou skupinu a hnál se s hory dolů. Sledoval bezmocně, jak se dívka natáhla, aby objala jeho otce.

“NE, OTČE!” vykřikl.

Byl padesát yardů daleko, potom čtyřicet, potom třicet – ale stále příliš daleko, aby mohl udělat něco, než jen přihlížet.

“BÍLÝ, UTÍKEJ!” přikázal.

Bílý vystřelil a běžel ještě rychleji, než kuň. Ale i tak Aidan věděl, že není čas.

A pak sledoval, jak se to stalo. K Aidanově zděšení se dívka natáhla a zabodla dýku do otcovy hrudi. Otcovy oči se doširoka otevřely, zatímco padl na kolena.

Aidan cítil, jako by byl také probodnutý. Cítil, jak se mu uvnitř zhroutilo celé tělo, nikdy se v životě necítil tak bezmocný. Vše se událo tak rychle, otcovi muži tam stáli, zmatení, oněmělí. Nikdo nevěděl, co se děje. Ale Aidan to věděl. Hned si to uvědomil.

Stále dvacet yardů daleko, Aidan byl zoufalý, natáhl se k pasu, stáhl dýku, kterou mu dal Motley, napřáhl se a hodil jí.

Dýka letěla vzduchem, točila se, leskla se ve světle a mířila na dívku. Ta vytáhla dýku, šklebila se a připravovala se Duncana znovu bodnout – když náhle Aidanova dýka našla svůj cíl. Aidanovi se alespoň ulevilo, když sledoval, že jí pronikla hřbetem ruky, viděl, jak vykřikla a pustila svou zbraň. Byl to pozemský křik, ale určitě ne Kyřin. Ať to byl kdokoli, Aidan ji odhalil.

Otočila se a podívala se na něj a v ten okamžik se Aidan z hrůzou díval, jak se její tvář změnila. Dívčina podoba byla nahrazena groteskní mužskou tváří, která se stále zvětšovala, byla větší, než oni všichni. Aidanovi se v hrůze otevřely oči doširoka. To nebyla jeho sestra. Nebyl to nikdo jiný, než Velký a Svatý Ra.

Duncanovi muži také šokovaně hleděli. Dýka, která mu pronikla rukou, nějak přeměnila jeho podobu, rozbila magické kouzlo, které použil, aby podvedl Duncana.

Ve stejný okamžik Bílý vyskočil vpřed, letěl vzduchem a přistál na hrudi Ra svými ohromnými drápy, až padl nazad. Vrčel, pes se mu zabořil do krku a škrábal ho. Drápal ho do obličeje, úplně Ra překvapil a zabránil, aby znovu na Duncana zaútočil.

Ra bojoval na zemi, díval se k nebi a křičel slova jazykem, kterému Aidan nerozuměl, musel prohlašovat nějaké staré zaříkadlo.

A pak Ra náhle zmizel v obláčku prachu.

Vše, co z jeho těla zůstalo, byla zkrvavělá dýka, která padla na zem.

A tam v kaluži krvi ležel bez hnutí Aidanův otec.

KAPITOLA OSMÁ

Vesuvius jel na sever krajinou, cválal na hřbetě koně, kterého ukradl poté, co zavraždil skupinu pandesianských vojáků – a od té doby řádl, ani se nezpomalil, když se hnál vesnicí za vesnicí, vraždil nevinné ženy a děti. V některých případech prošel vesnicí kvůli jídlu a zbraním; v jiných jen z radosti ze zabíjení. Doširoka se usmíval, když si vzpomněl na to, jak pálil vesnici za vesnicí. Pálil je na prach. Na Escalonu zanechá svůj otisk ať už půjde kamkoli.

Jak vyjížděl z poslední vesnice, Vesuvius zasténal a odhodil hořící pochodeň, s uspokojením sledoval, jak přistála na další střeše a zapálila další vesnici. Vystřelil z ní se škodolibou radostí. Byla to třetí vesnice, kterou během hodiny spálil. Kdyby mohl, všechny by je vypálil, kdyby mohl – ale měl něco urgentního na práci. Zabořil paty do třísel koně, odhodlaný setkat se se svými skřítky a vést je na poslední cestě jejich invaze. Nyní ho potřebovali víc než kdy předtím.

Vesuvius jel dál a dál, přešel velké planiny a vstoupil na sever Escalonu. Cítil, že se kůň pod ním unavuje, ale to ho jen přinutilo do něj hlouběji zabořit své paty. Bylo mu jedno, jestli ho užene k smrti – a vlastně doufal, že se mu to podaří.

Jak se slunce na nebi prodloužilo, Vesuvius cítil, že se blíží ke svému národu skřítků, který ho čekal; cítil to ve vzduchu. Velmi ho potěšilo, když pomyslel na své lidi zde v Escalonu,

kterí byli konečně na této straně Plamenů. Ale přesto jak jel, přemýšlel, proč jeho skřítkové nyní nebyli více na jihu, nedrancují celou krajinu. Co je zastavilo? Byli jeho generálové tak nekompetentní, že bez něj ničeho nedosáhli?

Vesuvius konečně vyjel z dlouhého táhlého lesa a v ten okamžik mu poskočilo srdce, když viděl své jednotky, které byly rozprostřené po planinách Uru. Desítky tisíc skřítků se shromažďovaly, byl nadšený, kdy viděl. Ale i tak byl zmatený: místo aby vyhlíželi vítězně, tito skřítkové vypadali poraženě, zoufale. Jak to?

Jak Vesuvius sledoval jeho lidi, kteří tam jen tak stáli s rozčarovanými obličejí. Bez něj se všichni zdáli být demoralizovaní, bojovnost je opustila. Nakonec Plameny byly dole a Escalon byl jejich. Na co čekali?

Vesuvius se k nim konečně dostal a jak vjel do davu, cválal mezi nimi, sledoval, jak se všichni otočili překvapeně a ve strachu a potom se na něj v naději podívali. Všichni ztuhli a hleděli. Vždy na ně měl tento vliv.

Vesuvius seskočil z koně a bez zaváhání pozvedl vysoko svou halapartnu, zatočil se a usekl hlavu svému koni. Kůň tam ještě chvíli stál bez hlavy a potom padl k zemi mrtev.

Vesuvius si pomyslel, že to je za to, že nejel dost rychle. A kromě toho vždy rád zabil něco, když někam dorazil.

Vesuvius uviděl strach v očích svých skřítků a mašíroval k nim v rozhořčení, dožadoval se odpovědí.

“Kdo vede tyto muže?” dožadoval se.

“Já, mylorde.”

Vesuvius se otočil a spatřil silného, velkého skřítka, Suvese, jeho zástupce v Mardě, který se na něj díval s desítky tisíci skřítky za sebou. Vesuvius si říkal, že Suves se snaží vypadat pyšně, ale přesto se v jeho pohledu ukrýval strach.

“My jsme mysleli, že jsi mrtev, mylorde,” dodal, jako by to vysvětloval.

Vesuvius se zamračil.

“Já neumírám,” odsekl. “Umírání je pro zbabělce.”

Skřítkové se všichni dívali se strachem a v tichosti, jak Vesuvius pevně uchopil a zase uvolnil svůj stisk na halapartně.

“A proč jste zastavili tady?” dožadoval se. “Proč jste nezničili celý Escalon?”

Suves se díval ve strachu střídavě na své muže a na Vesuvia.

“Byli jsme zastaveni, můj pane,” dodal konečně.

Vesuvius pocítil nával zuřivosti.

“Zastaveni!?” odsekl. “Kým?”

Suves zaváhal.

“Ten, který se jmenuje Alva,” řekl konečně.

Alva. To jméno hluboko rezonovalo ve Vesuviově duši. Největší čaroděj Escalonu. Možná ten, který má více moci, než on.

“Vytvořil díru v zemi,” vysvětlil Suves. “Kaňon, který jsme nemohli přejít. Oddělil jih od severu. Příliš mnoho z nás při snaze přejít zemřelo. Já jsem útok odvolal, zachránil všechny skřítky, které dnes vidíš. Mně můžeš poděkovat za to, že byly

jejich vzácné životy zachráněny. Já jsem zachránil náš národ. A za to, můj pane, tě žádám, abys mě povýšil a dal mi mé vlastní velení. Nakonec, tento národ ke mě nyní vzhlíží jako k vůdci.”

Vesuvius cítil, jak začíná zuřit, až málem vybuchl. Ruce se mu třásly, udělal dva rychlé kroky, zešíroka se rozmáchl svou halapartnou a odsekl Suvesovi hlavu.

Suves zkolaboval na zem, zatímco se na něj zbytek skřítků díval v šoku a ve strachu.

“Tady,” odpověděl Vesuvius mrtvému skřítkovi, “máš své velení.”

Vesuvius si prohlédl svůj národ skřítků s hnusem. Obešel si své linie tam a zpět, díval se do jejich tváří, vyvolával v nich strach a paniku tak, jak ho to bavilo.

Nakonec promluvil a jeho hlas zněl spíš jako zavrčení.

“Před vámi leží velký jih,” zazněl svým temným hlasem, plný zuřivosti. “Ta země byla jednou naše, rabována našimi praotci. Ta země byla jednou Mardou. Ukradli to, co bylo naše.”

Vesuvius se zhluboka nadechl.

“Pro ty z vás, kdo se bojíte zaútočit, vyberu vaše jména a jména vašich rodin a pomalu budu každého z vás mučit, jednoho za druhým, a potom vás pošlu zemřít v jámě v Mardě. Ty z vás, kteří si přejete bojovat, zachránit své životy, získat zpět to, co vlastnili jednou vaši praotci, se ke mě nyní přidejte. Kdo je se mnou?” zakřičel.

Zaznělo mocné skandování, hlasitý hřmot mezi řadami, jednou řadou za druhou, kam až dohlédl, skřítkové, kteří zvedali

své halapartny a skandovali jeho jméno.

“VESUVIUS! VESUVIUS! VESUVIUS!”

Vesuvius válečně vykřikl, otočil se a utíkal na jih. Za sebou slyšel zahřmění jako hrom, hřmění tisíců skřítků, kteří ho následovali, velký národ, odhodlaný skoncovat jednou provždy s Escalonem.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Kyra letěla na zádech Theona, hnala se na jih přes Mardu, pomalu se stávala sama sebou, jak opouštěla toto místo temnoty. Cítila se ještě silnější, než kdy předtím. V pravé ruce třímala Hůl Pravdy, ze které zářilo světlo, které je oba obstupovalo. Věděla, že to je zbraň, která je větší, než ona sama; byl to osudový nástroj, který ji naplňoval svou mocí, přikazovali si navzájem. Třímát ji dělalo vesmír větším, dělalo jí samou větší.

Kyra cítila, jako by třímala zbraň, kterou měla třímát již od doby, kdy se narodila. Poprvé v životě chápala, co jí chybělo a cítila se celistvá. Ona a hůl, tato tajemná zbraň, kterou vyzvedla hluboko ze zemí Mardy, byly jako jeden.

Kyra letěla na jih, Theon se pod ní zdál také větší a silnější, zlost a odplata v jeho očích byly stejné jako v těch jejích. Jak letěli a letěli, hodiny ubíhaly, konečně přítomí začalo ustupovat a zelený Escalon byl na dohled. Kyřino srdce poskočilo, když spatřila svou domovinu; nikdy si nepomyslela, že ji znovu uvidí. Cítila tu naléhavost; věděla, že její otec, pohlcený armádou Ra, ji potřebuje na jihu; věděla, že pandesianští vojáci zaplavili zemi; věděla, že pandesianská flotila udeřila na Escalon z moře; věděla, že skřítki zaútočili, milióny stvoření rvala její zemi na kusy. Escalon byl v nesnázích ve všech směrech.

Kyra zamrkala a snažila se vytlačit z mysli příšernou vzpomínku na svou domovinu, rozervanou na kousky, táhlé

úseky ruin, suti a popela. A přesto, jak pevněji sevřela hůl, věděla, že tato zbraň je nadějí pro vykoupení. Mohla tato hůl, Theon, a její síly, skutečně zachránit Escalon? Mohlo být něco, co bylo navždy pryč, zachráněno? Mohl Escalon vůbec doufat v to, že se vrátí k tomu, čím kdysi byl?

To Kyra nevěděla. Ale vždycky existovala naděje. To bylo to, co jí její otec vždy učil: dokonce i v tu nejponuřejší hodinu, když byly věci tak chmurné, dokonce i když se zdály být zcela zničené, stále byla naděje. Vždy existovala jiskřička života, naděje, změny. Nic nebylo absolutní. Dokonce ani destrukce.

Kyra letěla a letěla, cítila, jak se v ní budí osud, cítila nával optimismu, cítila se silnější s každým další okamžikem. Vzpomínala a cítila, že objevila něco hluboko v sobě samé. Vzpomněla si na to, jak prořála pavoukovu pavučinu a cítila, že jak jí prořála, také přerušila něco v sobě. Už nebyla stejnou dívkou, jaká vyrostla v Tvrzi Volisu; už nebyla dokonce stejnou dívkou, která se vydala do Mardy. Nyní se vracela jako žena. Jako bojovnice.

Kyra se podívala dolů skrze mraky, cítila, jak se pod ní mění krajina a viděla, že se konečně dostali na hranice, kde kdysi stály Plameny. Jak si prohlížela velkou jizvu v této krajině, zaujal ji pohyb tam dole.

“Níž, Theone.”

Vrhli se pod těžká mračna a šero se rozplynulo, její srdce nadskočilo, když znovu spatřila zemi, kterou milovala. Byla nadšená, když uviděla vlastní půdu, kopce a stromy, které

poznávala, vůni vzduchu Escalonu.

Ale přesto, když se znovu podívala, zabořilo ji u srdce. Tam dole byly milióny skřítků, kteří zaplavovali její zemi a hnali se na jih směrem od Mardy. Připomínalo to masovou migraci bestíí, jejich hřmění byl slyšitelné dokonce i zde. Když to viděla, nevěděla, jak by její národ dokázal přestát takový útok. Věděla, že jí její lid potřebuje – a to rychle.

Kyra cítila, jak jí bzučí v ruce Hůl Pravdy, potom začala pískat vysokým tónem. Cítila, jak ji povolává do akce a dožaduje se úderu. Nevěděla, jestli ona velí holi nebo hůl velí jí.

Kyra zamířila hůl směrem k zemi a v tom z ní vyletělo zahřmění. Bylo to jako by třímala hrom a blesky v dlani. Sledovala fascinovaně, jak intenzivní koule světla vystřelila z hole a hnala se dolů k zemi.

Stovky skřítků se zastavily a pohlédly vzhůru a ona v jejich očích spatřila paniku a horor, jak se podívali vzhůru na kouli světla, která se k nim hnala z nebes. Neměli čas utíkat.

Následovala exploze tak silná, že vlna od země zahýbala i Theonem a Kyrou. Koule světla dopadla na zem silou komety, která narazila. Jak narazila, tisíce skřítků padly, srovnání ze zemí do nekonečna se táhnoucí vlny světla.

Kyra si užasle prohlížela hůl. Byla připravená znovu udeřit a vyhladit armádu skřítků – když nad ní zaznělo příšerné zahřmění. Pohlédla vzhůru a byla v šoku, když spatřila ohromnou tvář šarlatového draka, který se vynořil z mraků – a tucet dalších za ním. Příliš pozdě si uvědomila, že ti draci je hledali.

Předtím, než na ně mohla Kyra udeřit svou holí, drak se natáhl a ohnal se po Theonovi svými drápy. Theon byl nečekaně zastížen a roztočil se ve vzduchu kvůli ohromné ráně.

Kyra se držela jako o život, zatímco se motali, téměř mimo kontrolu. Theonova křídla byla vzhůru nohama, zatímco se snažil vyrovnat a znovu a znovu se otáčel, Kyra se jen tak tak držela za jeho šupiny, až se mu konečně podařilo se vyrovnat.

Theon v obraně zaburácel i přesto, že byl menší, než ta banda a vyrazil vzhůru beze strachu na draka, který se po něm ohnal. Drak byl překvapený, že se mu chce menší Theon pomstít a předtím, než stačil zareagovat, Theon zanořil zuby do jeho ocasu.

Velký drak vykřikl, jak mu Theon ukousl ocas. Chvíli letěl bez ocasu a potom ztratil rovnováhu a padal střemhlav hlavou dolů přímo na zem. Přistál s ránou a vytvořil kráter a mračna prachu.

Kyra pozvedla svou hůl, cítila, jak jí pálí v dlani, rozmáchla se jí, když se na ni vrhli další tři draci. Sledovala kouli světla, která z ní vyrazila a narazila třem drakům do tváře. Ti zapištěli, zastavili se ve vzduchu a začali se ohánět. Znehybněli a potom začali padat dolů jako kamení, až také narazili s ránou na zem a byli mrtví.

Kyra byla užaslá svou silou. Skutečně Hůl Pravdy právě zabila tři draky jedinou ranou?

Kyra pozvedla znovu hůl, když se objevil tucet dalších draků, a pak ji dala dolů, očekávala, že je skolí, když ale byla najednou překvapená, když v ruce pocítila příšernou bolest. Otočila se a všimla si v rohu oka, že se po ní zezadu ohnal drak a jeho

drápy zasáhly hřbet její ruky. Znovu ji sekl, až jí vytryskla krev, zatímco ve stejném pohybu chytil Hůl Pravdy a vytrhl jí ji z rukou.

Kyra zakřičela, více zhrozena tím, že ztratila hůl, než bolestí. Bezmocně sledovala, jak drak odletěl a vzal pryč její hůl. Drak ji potom pustil a ona s hrůzou sledovala, jak hůl letí vzduchem, točí se a padá k zemi. Hůl, která byla jedinou nadějí Escalonu, bude zničena.

A Kyra byla nyní bezbranná proti hejnu draků, kteří byli připraveni ji roztrhat na kusy.

KAPITOLA DESÁTÁ

Lorna cítila naléhavost, rychle kráčela kempem, Duncanovi muži se před ní rozestupovali. Merk kráčel po jejím boku, společně se Sovosem a doprovázený tuctem mužů ze Ztracených Ostrovů, bojovníky, kteří se odloučili od ostatních a přidali se k nim na jejich cestě ze Zátoky Smrti, zpět do země, celou cestu až sem, v poušti, kolem Leptusu. Lorna je sem samostatně vedla, věděla, že ji Duncan potřebuje.

Jak se přiblížila, Lorna spatřila, jak na ni Duncanovi muži přemýšlivě hledí. Udělali pro ni místo, když konečně došla na malou mýtinu, kde ležel Duncan. Ustaraní bojovníci byli shromážděni kolem něj, klečeli po jeho boku, všichni vážně v obavách o jejich umírajícího vůdce. Uviděla Anvina a Aidana, kteří plakali, Bílého u jejich nohou, vydávali jediný zvuk v tíživém tichu.

“Kdo jsi a proč sem přicházíš?” zeptali se tvrdě Duncanovi bojovníci.

“Jsem dcera Krále Tarnise,” odpověděla autoritativně. “Duncan se pokusil zachránit mého otce. Přišla jsem mu tu laskavost vrátit.”

Muž vypadal překvapeně.

“Jeho zranění je smrtelné,” řekl bojovník. “Viděl jsem to mnohokrát v bitvě. Už se nemůže uzdravit.”

Nyní se zamračila Lorna.

“Ztrácíme čas. Chcete, aby zde Duncan zemřel a vykrvácel?
Nebo se ho mám pokusit vyléčit?”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.